RECHTER BEN LINDSEY

DOOR J. T. VAN LEIDEN

Rechter Lindsey, die deel uitmaakt van Ford's vredes-expeditie, wordt dezer dagen in de couranten herhaaldelijk genoemd Ziehier wat ik in mijn Amerikaansche herinneringen van dezen merkwaardigen man vond opgeteekend.

In 1902 werd in verschillende plaatsen van de Vereenigde Staten een zoogenaamd „Court for Juvenile Offenders" opgericht. Een van de eerste steden, die deze nieuwe instelling aanvaardde, en met buitengewoon succes in practijk bracht, was Denver, de schoon gelegen hoofdstad van Colorado. In meer dan één opzicht, is deze „Queen City of the Plains" een merkwaardig voorbeeld van den snellen en voorspoedigen groei der „western cities"; nog slechts een halve eeuw oud, vervijfvoudigde zij haar aantal inwoners — thans ongeveer 150.000 — in de laatste tien jaar, en heeft zij de waarde van haar industrieele ondernemingen op ongeveer vijftig millioen dollars gebracht.

Maar vóór den tourist is Denver het meest belangwekkend om zijn „Children's Court", zooals Judge Ben B. Lindsey, die de bestuurder er van is, het gewoonlijk noemt. Daar raakt een eenvoudige, kleine, volstrekt niet imponeerende, man ondeugende jongens met een tooverstaf aan en maakt ze tot brave jongens. Die tooverstaf heet opvoedende kracht, een kracht, die slechts verkregen wordt als resultaat van veel menschenkennis en levenservaring, en dan nog alleen werkt in de handen van iemand met onuitputtelijk geduld en grooten takt, met een zacht gemoed en een ijzeren wil. Die zeldzame eigenschappen zijn in rechter Lindsey vereenigd, en maakten hem den aangewezen man, toen in Denver een rechter voor het kinder-gerechtshof moest aangewezen worden. Amerika is in dat opzicht een bevoorrecht land: ten eerste bezit het veel van die heldere koppen, waarin niet te veel geleerdheid en ruim genoeg gezond verstand schuilen, waarin idealistische overwegingen en wereldwijze beslissingen elkaar verdragen, en ten tweede begrijpen de autoriteiten, dat zulke mannen de gewenschte leiders en opvoeders van de jeugd zijn.

Het ongekende succes van het Denversche Court vindt zijn onmiddellijken oorsprong in de persoonlijkheid van rechter Lindsey.. Wie een van zijn veertiendaagsche zittingen heeft mogen bijwonen, ontvangt daarvan de volle overtuiging, en hij leert ook nog iets anders: dat het recht en de belangen van hem, die het recht overtreedt, volkomen veilig kunnen zijn in de handen van één man, zelfs, wanneer die eene man bijna niet aan voorschriften gebonden is. Maar — dan moet hij zoo hoog staan als rechter Lindsey.

Elken Zaterdag dan om de veertien dagen houdt deze merkwaardige man zitting. Honderd tot honderdvijftig namen staan er dikwijls op de lijst, want Denver is een jonge stad, er moet nog veel en hard gewerkt worden, en veel tijd om de kinderen anders dan met 'n haastig vernisje van opvoeding op straat te zetten, is er nog niet geweest.

Allerlei beschuldigingen staan er achter die namen, afwisselend tusschen spijbelen en diefstal; de geheele gamma van wangedrag is door deze kinderen afgeloopen, en sommigen hebben zelfs den stap in de richting der misdaad reeds gedaan.

Vóór het optreden van Ben Lindsey bevatten de gevangenissen evenveel kinderen als volwassenen, de tuchtschool was vol van verharde misdadigers, en het aantal, dat vrij rondliep, overtrof dat der opgeslotenen nog. En het zag er hopeloos uit; het te veel aan levenskracht scheen er bij deze kinderen alleen maar langs de wegen der ondeugd uit te willen. Nu is dat anders. Rechter Lindsey wil niet van een hopeloos geval hooren; hij is vast overtuigd, dat er in al die jongens een goede ondergrond ligt, vreest hoogstens nu en dan, dat men hem te laat geraadpleegd heeft. De uitslag geeft hem gelijk: de groote meerderheid komt „genezen" in de maatschappij terug.

Allerlei typen en nationaliteiten verschijnen voor hem; aardige jongens, met open gezichten, die alleen maar eens 'n hond gejaagd of 'n appel gekaaid hebben; vuile, verwaarloosde jongens van onvervalscht misdadigersuiterlijk, jongens van acht, negen jaar af, Italianen, Zweden, Ieren, Joden, Duitschers — allen van onderling verschillende geaardheid en misdadigheidsgehalte.

Een voor een laten ze het „briefje" zien, dat hun onderwijzer hun meegegeven heeft, want het court werkt in verband met de onderwijzers, die geregeld door rapporten met den rechter in voeling blijven. En zoo sterk is bij de meerderheid de zucht, om een woord van lof te ontvangen, dat meermalen de orde verbroken wordt en een troep jongens, met hun briefjes zwaaiend, den rechter bijna omverdringen. Dan brengt één der beambten er weer orde in, en judge Lindsey gaat onverstoorbaar voort de rapporten te lezen en zijn oordeel te zeggen.

Al die honderdvijftig jongens spreekt hij afzonderlijk toe, aanmoedigend, prijzend, soms berispend, meer beschamend dan straffend. En tegen elk zegt hij iets persoonlijks, nooit iets algemeens, stereotieps, kouds. Hier neemt hij er een zacht bij den arm, daar strijkt hij er een vriendelijk over het hoofd, en geen gaat er weg, zonder zich gesterkt te voelen in den voor die kinderen al zoo zwaren levensstrijd.

Zij, wier rapporten bij herhaling gunstig zijn, worden vrijgesteld van de veertiendaagsche inspectie, anderen, over wie de rechter het met zichzelf niet eens is, moeten op een bepaald uur terugkeeren en niet zelden verwijst hij ze dan naar zijn secretaresse, een intelligente, vriendelijke vrouw, die soms meer te weten komt dan de rechter zelf.

Er wordt een jongen voorgebracht, die telkens en telkens spijbelt. De beambte die speciaal met het toezicht daarop belast is, zegt, dat hij nu in drie weken niet op school is geweest. — „Hoe zit dat?" vraagt de rechter. — „Ik had de influenza".

Judge Lindsey weet al genoeg.

„Ik zal je opzenden naar de tuchtschool."

En daar vliegt de jongen den rechter snikkend om den hals, slaat de armen krampachtig om den man heen, dien hij zoo vreest en dien hij zoo lief heeft. „Alstublieft, toe, alstublieft, zend me niet op!"

Maar de rechter weert hem even zacht als beslist af, en laat hem op een stoel plaats nemen, met bevel te wachten. Al meer dan een jaar heeft hij met dien jongen geduld geoefend.

Dan komt er een, aan wien alle goede wil verspild is, een Lombroso-klantje, een jongen, dien 't stelen en bedriegen in 't bloed zit.

„Je wordt naar de industrieschool opgezonden", zegt de rechter. „Gebruik daar dezelfde slimheid, waarmee je kwaad deed, om er een eerlijk handwerk te leeren. Ik ben verlangend je daarna terug te zien."

Een andere jongen heeft geen rapport kunnen krijgen. „De meester zei: ik was 't papier niet waard", zegt de jongen. Maar hij ziet er zoo vernederd en verontwaardigd uit, en de rechter weet zoo goed, dat het hier geen hopeloos geval geldt, dat hij alleen zegt: „We zullen dezen keer maar niet meetellen. Ik weet zeker, dat je de volgende maal een rapport hebt, en een goed ook." En rechter Lindsey zegt geen dingen, die hij niet zeker weet.

De een na den ander passeert de revue. „Niet meer gedronken? — geen sigaretten meer gerookt? — niet meer om centen gespeeld?" Zoo gaat 't door; de rechter kent ze allen en weet hun fouten uit 't hoofd; allen spreekt hij ze zonder een vergissing bij den voornaam aan. En allen voelen, dat ze hier voor den humaansten man van de wereld staan, maar ook voor een man, aan wien ze niet ontkomen kunnen, wiens klare, scherpe oogen ze hun geheele leven op zich zullen voelen rusten. De jongens zijn weg. Alleen de spijbelaar blijft. „Ik zal je nog één kans geven", zegt de rechter. „Maar, als je nu naar de tuchtschool gaat, wie heeft je dan gestuurd?"

„Ik zelf". — „Denk er dus aan, dat het van jou alleen afhangt. Over veertien dagen terug."

Als de jongen nog snikkende gegaan is, laat de rechter zijn ouders ontbieden. En dan wordt de in Colorado bestaande wet toegepast, die de ouders voor overtredingen van hun kinderen verantwoordelijk stelt. Het is ongelooflijk, dat ook nu de zachtmoedige rechter van zooeven aan het woord is. Hij toornt; z'n woorden daveren en z'n oogen fonkelen. De vader wordt tot zes, de moeder tot drie maanden hechtenis, de jongen tot opzending naar de industrieschool veroordeeld. Daarna verklaart de rechter de uitvoering van het vonnis opgeschort voor zoolang er geen klachten over de drie delinquenten inkomen.

Nauwelijks zijn ze weg, of de telefoon gaat. Uit Salt Lake City komt bericht, dat daar twee jongens zijn gearresteerd, die uit Denver zijn weggeloopen, op weg naar Californië. Hun namen worden genoemd. „Kent u ze?" — „Zeker", zegt de rechter. — „Wat zullen we met ze doen?" — „Breng ze aan de telefoon". Dat gebeurt, en de rechter zegt: „Juist, ik herken je stem, Harold. Jij en Joe moeten direct op den trein gaan en bij me komen. Zal ik een politieagent sturen om je te halen, of komen jullie alleen?" — „We zouden liever alleen komen." — „Goed. Ik zal telefoneeren, dat men jullie reisgeld geeft. Morgenochtend ben je hier."

En den volgenden morgen zijn ze er, berouwvol.

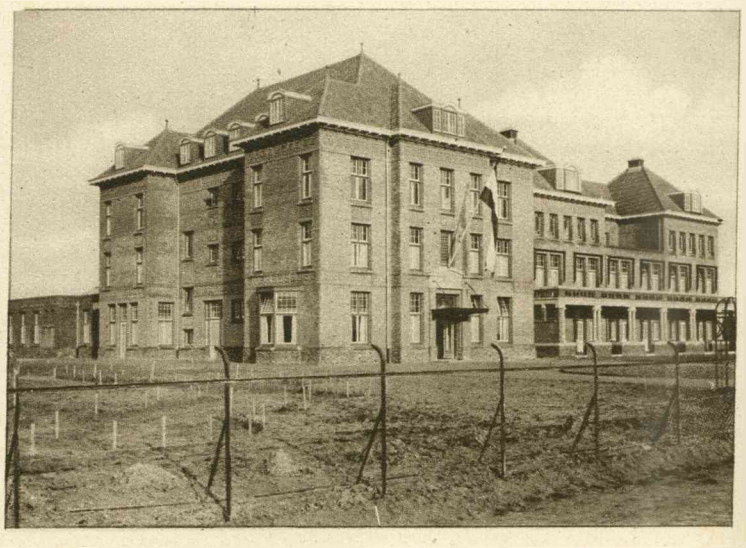
Dat is de wonderlijke invloed van rechter Ben Lindsey.

Een zitting van rechter Ben B. Lindsey in zijn „Children's Court".

EEN NIEUW ZIEKENHUIS.

Aan den Reeweg te Dordrecht is op een ruim terrein verrezen een nieuw, groot en op de meest moderne wijze ingericht ziekenhuis, gesticht door de Vereeniging voor ziekenverpleging, wier voorzitter, Mr. W. Dicke, op 17 Januari dit gebouw opende, daarbij eraan herinnerende, dat het alleen tot stand is kunnen komen door de gulle schenking van de familie Strop. Het gebouw is ontworpen en gebouwd door den bekenden architect W. Cuypers. — Hierboven een drietal foto's van het ziekenhuis.